

Psí olympiáda

Poslední březnový týden byl tu a Káťa se pustila do jarního úklidu. Smýčila pavučiny, drhla parkety, prala záclony a myla okna. Škubánek si hověl na kanapi a listoval v týdeníku Psí život.

„Nemůžeš mi s tím uklízením trochu píchnout?“ ozvala se Káťa.

„Vždyť já už pomáhám. Snažím se, abych nepřekážel a nenadělal řápoty na čistou podlahu. Ale jestli chceš, můžu číst nahlas, aby ti to šlo rychleji od ruky,“ navrhoval Škubánek a obrátil list. Ale titulek, který se objevil na další stránce, ho nadzvedl z pohovky:

PSÍ OLYMPIÁDA

Tělovýchovné spolky v obcích Vrčení a Odřepsy pořádají první psí olympiádu. Závodí se v aportu, ve skoku vysokém a proskoku dalekém. Přihlásit se mohou všichni pejskové i fenky bez rozdílu váhy, velikosti a rasy. Vítěz obdrží zlatou medaili a jako prémii věnec špekáčků.

„A je to jasné! Pojedu to tam vyhrát,“ rozhodl se Škubánek.

„Už to vidím v barvách a plasticky,“ ušklíbla se Káťa. „Víš, jak bys musel cvičit, abys měl vůbec nějakou šanci?“

„To se neboj, nejdůležitější je motivace a tu už mám, všechno ostatní se poddá,“ horlil Škubánek.

Od toho dne chodili spolu každý den na louku cvičit. Trénovali přespolní běh, aportovali klacíky a skákali přes potok. Na strom pověsila Káťa obruč a ukazovala Škubánkovi, jak se má správně odrazit a elegantně zakončit proskok obručí plavným kotoulem.

Škubánek měl hlavně starost o to, aby se nepřetrénoval.

„Aport! Přines míček, no, přines,“ pobízela ho Káťa.

Škubánek se odlouдал, sebral míček tlapkou a podal jí ho.

„Takhle ne,“ rozčilovala se Káťa, „to by tě diskvalifikovali!“

Správný závodník musí běžet po čtyřech, míček přinést v tlamě a položit pánickovi k nohám.

Takhle, podívej!“

A Káťa vyrazila po čtyřech, s míčkem v puse přicválala zpátky, vyplivla ho před Škubánka a dvakrát nadšeně štěkla.

„No, dovol, Káťo, vždyť se chováš jako pes,“ pohoršoval se Škubánek.

Ale to Kátě nevadilo ani v nejmenším. Běhala po zadních, po předních, panáčkovala a podávala pac. Nic psiho jí nebylo cizí.

Nadešel den, kdy Káťa koupila Škubánkovi nové trenýrky. Byly sice trochu dlouhé, ale na tak malého pejska jiné neměli. Pak sedli do vlaku a jeli na olympiádu. V Odřepsích i přilehlém Vrčení už bylo závodníků jako psů a na stadion se dostavili i borci ze zahraničí. Přihlásil se jeden afgánský chrt, dva němečtí ovčáci, několik kokršpanělů, párek francouzských buldočků, a dokonce

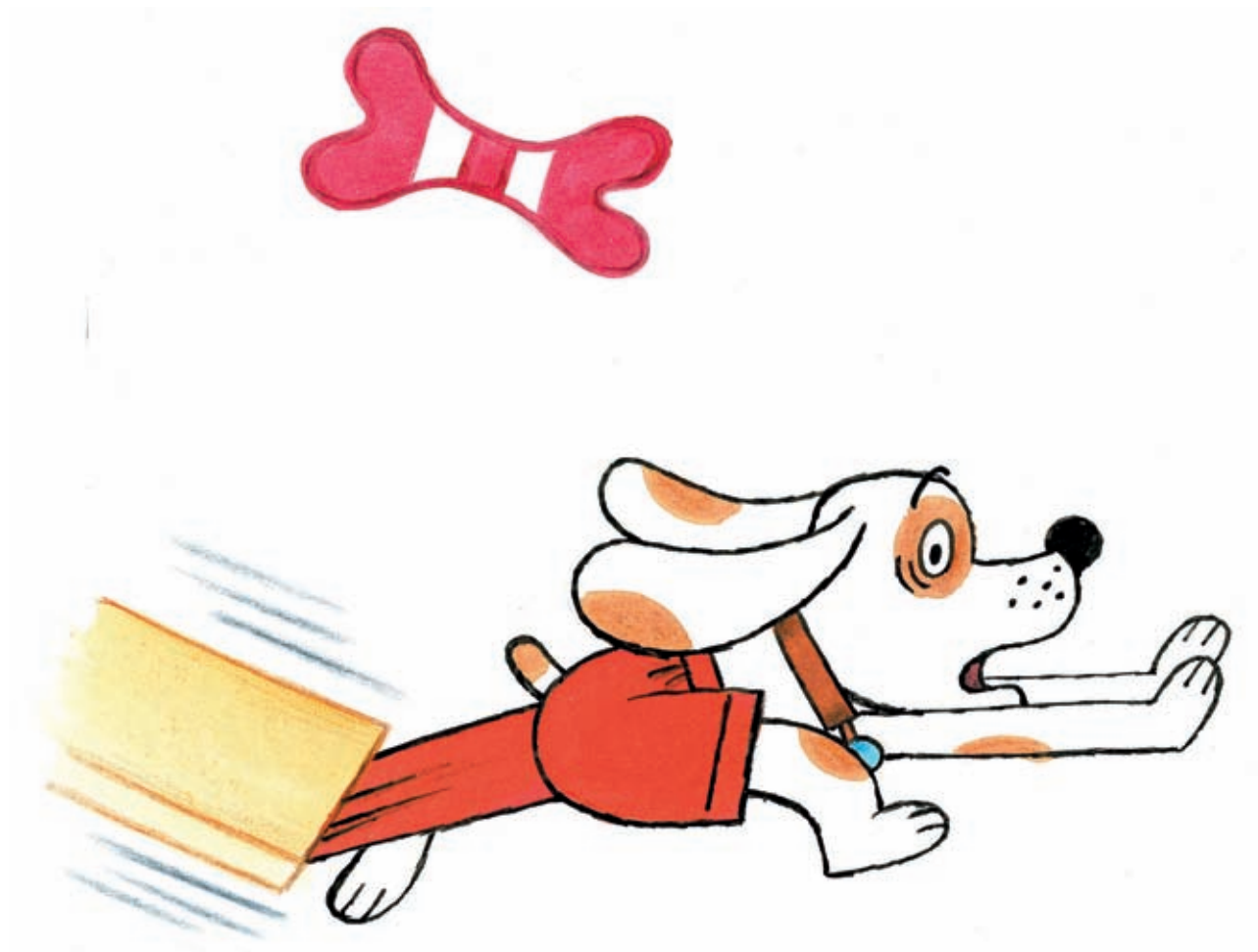

jeden mrňavý japončik. Tribuny byly zaplněné do posledního místečka a Káťa zapsala Škubánka na startovní listinu. Podle abecedního pořádku měl startovat až ke konci, a tak měli dost času, aby všechno omrkli.

U startu byl pérový můstek a vedle něho stál přísně vyhlízející knírač. Položil na pérový můstek aportovací kost, pak vykřikl „Připravit ke startu – pozor – teď!“, práskl fousama a dupl na můstek. Tím odstartoval aportovací kost a měřiči začali měřit čas. Každý z borců musel kost chytit ve vzduchu, přenést se s ní přes lafku nastavenou na skok vysoký, popoběhnout, znovu se odrazit, proskočit kruhem a zakončit celou sestavu plavným kotoulem v proskočišti.

Uprostřed hlavní tribuny v panoramatické prosklené psí boudě seděla komise rozhodčích, kteří hodnotili délku a výšku skoků a celkový umělecký dojem. Zasedal v ní jeden elegantní prošedivělý ohař, starší dobrácký bernardýn, královský pudl a kolie, která si co chvíli česala

dlouhé uši, aby vypadala reprezentativně, kdyby ji náhodou zabraly televizní kamery.

Káťa ještě Škubánkovi namasírovala nožičky, dala mu poslední ponaučení, aby nezapomněl pěkně pozdravit obecenstvo, a Škubánek se vydal na startovní čáru.

Startér knírač právě pokládal aportovací kost na pérový můstek, když uviděl malého pejska v plandavých červených trenýrkách, jak se uctivě uklání na všechny strany. Tak ho to zaujalo, že nedal pozor a položil kost na samý kraj můstku. Kost sklouzla na zem, knírač vzápětí dupl na můstek, ale nic nevyletělo. Škubánek se rozběhl vší silou a s čumáčkem k nebi usilovně vyhlížel, kam kost dopadne. Nic nikam nedopadalo, a tak přibrzdil a bezradně se rozhlížel na všechny strany. Pak se rychle rozběhl zpátky. Publikum se začalo

pochechtávat a knírač pochopil svůj omyl. Honem vrátil kost na místo a znovu dupl na můstek. To už byl Škubánek zase ve střehu na startovní čáře. Kost sice tentokrát vyletěla jako střela, ale pérový můstek přiskřípl Škubánkovi plandavé trenýrky a ten se nemohl ani hnout. Obecenstvo se už smálo na celé kolo, protože Škubánkova akce vypadala jako klaunský výstup.

Jen Kátě ztuhla krev v žilách.

„Utíkej honem,“ vykřikla, „teď, nebo nikdy!“

A jak byla zvyklá Škubánkovi předcvičovat, jedním skokem se octla na závodní dráze a už pelášila k aportovací kosti, která se snášela k zemi. Nadskočila, chňapla kost do zubů a přelétla vysoko nad nastavenou lafkou. Znovu se odrazila, jako pířko proskočila obručí a půvabným kotoulem zakončila celou sestavu. Ozval se jásot publika a porota uznale nasadila vysoké známky. Káťa se objevila na prvním místě tabulky závodníků, a ať se ostatní borci snažili sebevíc, už ji odtud nikdo nevyřadil. Závod byl u konce a předseda ohař pověsil Kátě na krk zlatou medaili. Káťa mu srdečně podala pac a v tu chvíli rozhodčímu málem vypadly oči z důlků! Tohle přece není psí tlapka? Pro jistotu ještě Kátinu ruku nedůvěřivě očichal a pak se přísně zeptal:

„Vy nejste fenka, slečno, že ne?“

„Pardon, já... já... jsem tu jako chovatelka...“ koktala rozpačitě Káťa.

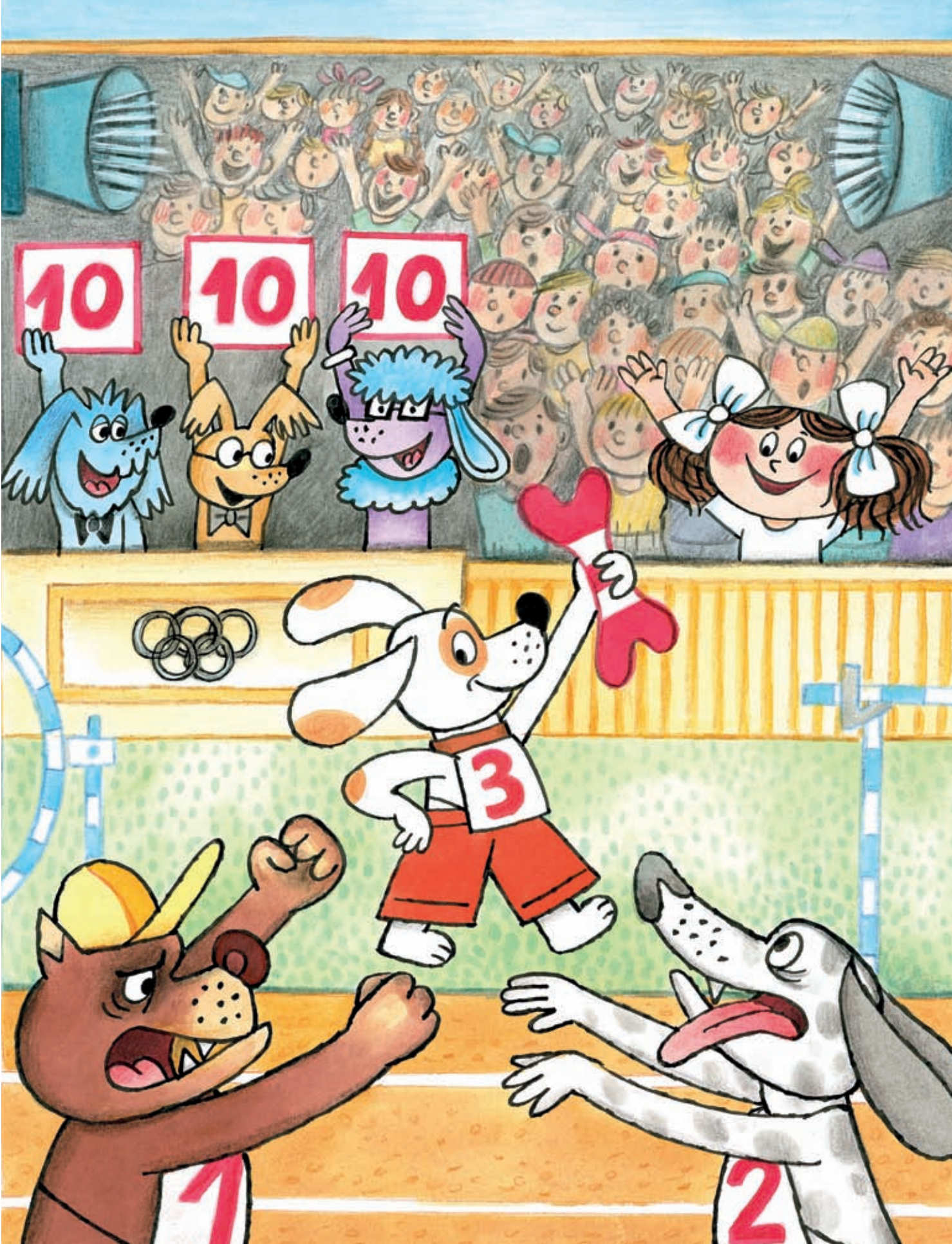
„Ale to je hrubé porušení všech kynologických soutěžních pravidel – co si s tím počneme!?“ obrátil se ohař na ostatní členy poroty.

„Budeme vás muset diskvalifikovat, slečno. Spletla nás ta vaše frizúra – mysleli jsme, že jsou to psí uši. Vypadala jste, s prominutím, jako skajteriérka se sportovním sestřihem,“ prohlásila přísně kolie.

„Ale já... já jen zaskočila za svého pejska, který měl potíže na startu!“ hájila se Káťa a cítila, jak se jí do očí hrnou slzy.

„Pardon, to byla všechno moje vina,“ přiznal sportovně knírač startér.

„Navrhuji, aby váš pejsek ještě dodatečně opakoval start,“ ozval se dobromyslný bernardýn, když viděl přepadlou Káťu a zkroušeného Škubánka.

„O-pa-ko-vat, o-pa-ko-vat, my chceme Škubánka,“ skandovalo obecenstvo.

„Tak rychle, ať se to nezdržuje,“ zavelel předseda ohař.

Knírač došel se Škubánkem na start a odstartoval mu třetí pokus. Do Škubánka vjela taková vlna energie, jakou snad ještě nepocítil! Při výskoku dokonce přidal dva vruty kolem své osy a zakončil celou sestavu saltem nazad s dvojitým vyštěknutím.

Obecenstvo propuklo v jásot a všichni v porotě vytáhli samé desítky. Snad by mu dali ještě víc, ale vyšší čísla už neměli.

Šťastná Káťa předala Škubánkovi svou zlatou medaili a dobrman mu pověsil na krk věnec špekáčků. Za zvuků psí hymny Pes jitrničku sežral všichni reportéři fotografovali Škubánka na nejvyšším stupni vítězů.

Druhý den byly Káti a Škubánka plné noviny, protože dvakrát udělená jedna zlatá medaile, to se jen tak nevidí. Všichni komentátoři se shodli, že se Káťa a Škubánek zapsali do psího sportu jako dvojice, na kterou se hned tak nezapomene.

